

Asia C-536/20**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä****Jättämispäivä:**

22.10.2020

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Liettua)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

21.10.2020

Valittaja:

UAB Tiketa

Vastapuoli ja muu osapuoli:

M. Š.,

VšĮ Baltic Music

Pääasian kohde

Riita-asia koskee kuluttajan tapahtumalipuista maksaman määrän palauttamista ja tapahtuman peruuttamisen seurauksena aiheutuneen aineettoman vahingon korvaamista.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Elinkeinonharjoittajan käsitettä koskevien direktiivin 2011/83 säännösten tulkinta; Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan kolmas kohta.

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko direktiivin 2011/83 2 artiklan 2 alakohdassa määriteltyä elinkeinonharjoittajan käsitettä tulkittava siten, että henkilöä, joka toimii välittäjänä kuluttajan ostaessa lipun, voidaan pitää elinkeinonharjoittajana, jota

sitovat direktiivissä 2011/83 säädetyt velvoitteet, ja siten kauppa- tai palvelusopimuksen sopimusosapuolena, jota vastaan kuluttaja voi esittää vaatimuksen tai nostaa kanteen?

1.1. Onko direktiivin 2011/83 2 artiklan 2 alakohdassa määritellyn elinkeinonharjoittajan käsitteen tulkinnan kannalta merkitystä sillä, onko henkilö, joka toimii välittäjänä kuluttajan ostaessa lipun, toimittanut ennen kuin kuluttaja tulee sidotuksi etäsopimukseen kyseiselle kuluttajalle selvällä ja ymmärrettävällä tavalla kaikki tiedot pääasiallisesta elinkeinonharjoittajasta, kuten direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa edellytetään?

1.2. Onko välittäjän käyttämisestä katsottava kerrotun siinä tapauksessa, että ennen kuin kuluttaja tulee sidotuksi etäsopimukseen lipun ostoprosessiin osallistuva henkilö ilmoittaa pääasiallisen elinkeinonharjoittajan nimen ja oikeudellisen muodon samoin kuin tiedon siitä, että pääasiallinen elinkeinonharjoittaja kantaa täyden vastuun tapahtumasta, sen laadusta ja sisällöstä sekä siitä annettavista tiedoista, sekä ilmoittaa toimivansa itse ainoastaan lippujen jälleenmyyjänä ja valtuutettuna?

1.3. Voidaanko direktiivin 2011/83 2 artiklan 2 alakohdassa määriteltyä elinkeinonharjoittajan käsitettä tulkita siten, että kun otetaan huomioon osapuolten välinen kahtalaista palvelua (lippujen jälleenmyynti ja tapahtuman järjestäminen) koskeva oikeussuhde, sekä lipunmyyjää että tapahtumajärjestäjää voidaan pitää elinkeinonharjoittajina, toisin sanoen kuluttajasopimuksen sopimuspuolina?

2. Onko edellytystä antaa tiedot kuluttajalle ja asettaa ne kuluttajan saataville selkeällä ja ymmärrettävällä kielellä, sellaisena kuin siitä säädetään direktiivin 2011/83 8 artiklan 1 kohdassa, tulkittava ja sovellettava siten, että velvollisuus antaa tiedot kuluttajalle on katsottava täytetyn asianmukaisesti, jos tällaiset tiedot annetaan palvelujen tarjoamista koskevissa välittäjän säännöissä, jotka asetetaan kuluttajan saataville tiketa.lt-verkkosivustolla ennen kuin kuluttaja suorittaa maksun, jolla hän vahvistaa tutustuneensa palvelujen tarjoamista koskeviin välittäjän sääntöihin, ja sitoutuu noudattamaan niitä osana niin kutsutun click-wrap-sopimuksen – jossa käyttäjä rastittaa tietyn valintaruudun verkkojärjestelmässä ja napsauttaa tiettyä linkkiä – muodossa suoritettavan liiketoimen ehtoja?

2.1. Onko tämän edellytyksen tulkinnan ja soveltamisen kannalta merkitystä sillä, ettei tällaisia tietoja anneta pysyvällä välineellä ja ettei tehdystä sopimuksesta toimiteta myöhemmin kaikki direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut tiedot sisältävää vahvistusta pysyvällä välineellä, kuten direktiivin 2011/83 8 artiklan 7 kohdassa edellytetään?

2.2. Muodostavatko nämä palvelujen tarjoamista koskevissa välittäjän säännöissä annetut tiedot direktiivin 2011/83 6 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun olennaisen osan etäsopimusta riippumatta siitä, ettei tietoja ole toimitettu pysyvällä välineellä ja/tai ettei tehdystä sopimuksesta ole toimitettu vahvistusta pysyvällä välineellä?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (jäljempänä SEUT) 169 artikla

Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 38 artikla

Kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta 25.10.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/83/EU (jäljempänä direktiivi 2011/83) 1 artikla, 2 artiklan 2 kohta, 6 artiklan 1 kohdan c ja d alakohta ja 5 kohta sekä 8 artiklan 1 kohta ja 7 kohdan a alakohta

Sopimattomista elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisistä kaupallisista menettelyistä sisämarkkinoilla ja neuvoston direktiivin 84/450/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 97/7/EY, 98/27/EY ja 2002/65/EY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2006/2004 muuttamisesta 11.5.2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/29/EY (sopimattomia kaupallisia menettelyjä koskeva direktiivi) (jäljempänä direktiivi 2005/29) 2 artiklan b alakohta

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Liettuan tasavallan siviililaki (Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas, jäljempänä siviililaki)

6.228¹ §:n 3 momentti ("Kuluttajasopimuksen käsite ja muita käsitteitä"):

"3. 'yrittäjällä' tarkoitetaan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä taikka toista organisaatiota tai sen yksikköä, joka pyrkii tekemään tai tekee sopimuksia tarkoituksessa, joka liittyy hänen elinkeino-, liike-, käsiteollisuus- tai ammattitoimintaansa, yrittäjän nimissä tai lukuun toimivat henkilöt mukaan luettuina. Oikeushenkilöä voidaan pitää yrittäjänä sen muodostavien osapuolten oikeudellisesta muodosta riippumatta."

2.133 § ("Valtuutetun suorittaman liiketoimen oikeusvaikutukset"):

- "1. Henkilön (valtuutettu) toisen henkilön (päämies) nimissä tekemällä liiketoimella, jonka yhteydessä henkilö ilmoittaa toimivansa valtuutetun ominaisuudessa eikä ylitä hänelle siirrettyjä oikeuksia, luodaan, muutetaan ja peruutetaan suoraan päämiehen siviilioikeudellisia oikeuksia ja velvollisuuksia.
2. Valtuutetun oikeudet voidaan myös johtaa olosuhteista, joissa valtuutettu toimii (myyjänä vähittäiskaupassa, kassatyöntekijänä jne.). Jos kolmannet voivat henkilön menettelyn perusteella kohtuudella olettaa, että hän on päämiehen ominaisuudessa toimiessaan nimennyt toisen henkilön

valtuutetukseen, tämän toisen henkilön päämiehen nimissä tekemät sopimukset sitovat päämiestä.

3. Jos valtuutettu ei liiketoimea tehdessään ilmoita toimivansa päämiehen nimissä ja etujen mukaisesti, päämies saa liiketoimesta johtuvat oikeudet ja velvollisuudet vain, jos liiketoimen toisen osapuolen oli mahdollista ymmärtää liiketoimen tekemiseen liittyvistä olosuhteista, että liiketoimi tehtiin valtuutetun kanssa, tai jos henkilön, jonka kanssa liiketoimi tehtiin, henkilöllisyydellä ei ollut merkitystä kyseiselle osapuolelle.

– –”

Kuluttajien oikeuksien suojelusta annetun Liettuan tasavallan lain (Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo (sen käsiteltävässä asiassa sovellettava versio oli voimassa 11.11.2017–1.8.2018), jäljempänä kuluttajansuojalaki) 2 §:n (”Tämän lain keskeiset käsitteet”) 24 momentissa säädettiin seuraavaa:

”24. ’yrittäjällä’ tarkoitetaan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä taikka toista organisaatiota tai sen yksikköä, joka pyrkii tekemään tai tekee sopimuksia tarkoituksessa, joka liittyy hänen elinkeino-, liike-, käsiteollisuus- tai ammattitoimintaansa, yrittäjän puolesta tai hyväksi toimivat henkilöt mukaan luettuina. Oikeushenkilöä voidaan pitää yrittäjänä sen muodostavien osapuolten oikeudellisesta muodosta riippumatta.”

Tosiseikat ja menettelyn kuvaus

- 1 Ensimmäisessä oikeusasteessa kantajana ollut M. Š. osti verkossa Tiketa-yritykseltä liput Baltic Musicin (jäljempänä tapahtumajärjestäjä) järjestämään esitykseen. Tiketa toimii kolmansien järjestämien tapahtumien (konserttien, esitysten ja muiden tapahtumien) lippujen jälleenmyyjänä. Tiketa ei itse osallistu tapahtumien järjestämiseen.
- 2 Tiketan verkkosivustolla oli tieto siitä, että tapahtuman järjestää Baltic Music ja että Baltic Music on tapahtumajärjestäjä, joka kantaa täyden vastuun tapahtumasta ja sen laadusta ja sisällöstä sekä kaikista tapahtumasta annettavista tiedoista. Tiketa itse mainittiin lippujen jälleenmyyjänä, joka toimii valtuutettuna [”atsiskleidės tarpininkas”; sananmukaisesti ”ulospäin valtuutettuna esiintyvä taho”] (vaikka kansallisessa lainsäädännössä käytetään tavallisesti käsitettä ”atstovas” (valtuutettu), kun sopimus tehdään toisen henkilön nimissä tai puolesta).
- 3 Julkisesti saatavilla olleissa tapahtuman tiedoissa ei mainittu mitään muuta siitä, kuka on sopimuksen sopimuspuoli, tai lippujen hinnan palauttamismenettelystä siinä tapauksessa, että tapahtuma peruutetaan. Tietoja palveluntarjoajasta ja lippujen hinnan palauttamisesta annetaan Tiketan verkkosivustolla julkaistuissa palvelujen tarjoamista koskeissa säännöissä. Kuluttajalle ei toimitettu pysyvällä

välineellä näitä sääntöjä eikä tehdystä sopimuksesta annettua vahvistusta, joka sisältäisi säännöissä mainitut tiedot. Osa palvelun tarjoamista koskevista säännöistä (mukaan lukien tieto siitä, että jos tapahtuma peruutetaan, tapahtumajärjestäjä kantaa täyden vastuun lippujen hinnan palauttamisesta) oli lipussa, joka luotiin heti, kun kantaja oli maksanut sen.

- 4 Saapuessaan tapahtumapaikalle M. Š. totesi, ettei tapahtumaa järjestettäisi. Hän vaati näin ollen Tiketaa palauttamaan lipun hinnan ja hänelle aiheutuneet matkakulut sekä maksamaan korvausta aineettomasta vahingosta. Tiketa vastasi, ettei se ollut vastuussa tapahtuman peruuttamisesta, ja kehotti kuluttajaa olemaan yhteydessä Baltic Musiciin. Viimeksi mainittu ei reagoanut mitenkään vaatimuksiin.
- 5 Tämän jälkeen M. Š. nosti kanteen, jossa se vaati, että vastaajina olleet Tiketa ja Baltic Music on määrättävä yhdessä ja yhteisvastuullisesti maksamaan korvausta hänelle aiheutuneesta aineellisesta ja aineettomasta vahingosta. Alioikeus hyväksyi kanteen osittain ja määräsi Tiketan maksamaan kantajalle osan tämän vaatimista määristä. Tiketa valitti tuomiosta tuloksetta. Tämän jälkeen Tiketa teki kassaatiovalituksen ennakkoratkaisua pyytävään tuomioistuimeen [Lietuvos Aukščiausiasis Teismas; Liettuan ylin tuomioistuin].

Pääasian asianosaisten keskeiset väitteet

- 6 Tiketa väittää, että se esiintyy ulospäin valtuutettuna, joka tarjoaa lippujen jälleenmyyntipalveluja tapahtumajärjestäjän puolesta. Se katsoo, että lippujen osto on luokiteltava M. Š:n ja tapahtumajärjestäjän välisen sopimuksen tekemiseksi ja että sopimuksen tekohetkellä Tiketa edustaa tapahtumajärjestäjää. Tiketan mukaan se ei ole vastuussa mistään tapahtumaan liittyvistä olosuhteista, ei myöskään sen peruuttamisesta.
- 7 Tiketa väittää lisäksi, että se täyttää tietojen antamista kuluttajalle koskevan velvollisuuden antamalla tiedot verkossa julkaistuissa palvelujen tarjoamista koskevissa säännöissä. Ennen maksun suorittamista kuluttaja vahvistaa tutustuneensa sääntöihin ja sitoutuu noudattamaan niitä osana niin kutsutun click-wrap-sopimuksen – jossa käyttäjä rastittaa tietyn valintaruudun verkkojärjestelmässä ja napsauttaa tiettyä linkkiä – muodossa suoritettavan liiketoimen ehtoja.

Tiivistelmä ennakkoratkaisupyynnön perusteista

- 8 Asiaa käsittelevän jaoston ratkaistavana on kysymyksiä, jotka koskevat a) elinkeinonharjoittajan käsitteen tulkintaa ja b) tietojen antamista kuluttajalle koskevan elinkeinonharjoittajan veloitteen täyttämistä.

Elinkeinonharjoittajan käsitteen tulkinta

- 9 Nyt käsiteltävässä asiassa on kyse siitä, miten asianosaisten välinen oikeussuhde olisi luokiteltava, sekä välittäjän oikeudellisesta asemasta ja sen velvoitteista kuluttajaa kohtaan.
- 10 Unionin tuomioistuin on oikeuskäytännössään selittänyt, että elinkeinonharjoittajan käsitettä on tulkittava erittäin laajasti siten, että sillä tarkoitetaan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka harjoittaa vastikkeellista toimintaa (tuomio 4.10.2018, Kamenova, C-105/17, EU:C:2018:808, 30 kohta). Asiaa käsittelevät kansalliset tuomioistuimet ovat myös tukeutuneet elinkeinonharjoittajan käsitteen laajaan käsitykseen.
- 11 Asiaa käsittelevä jaosto on epävarma siitä, käsittääkö elinkeinonharjoittajan käsite sekä omasta puolestaan toimivan yrittäjän, jota sopimuksen katsotaan sitovan kansallisen sopimuslainsäädännön mukaisesti, että toisen henkilön puolesta toimivan henkilön, jota ei yleisesti pidetä sopimuspuolena. Direktiivin 2011/83 2 artiklan 2 kohdan eri kieliversioiden (englannin-, ranskan-, saksan- ja liettuankielisen) vertailu herättää perusteltua epäilystä siitä, miten elinkeinonharjoittajan käsite on käännetty liettuaksi (liettuaksi ”įskaitant kiekvieną kitą asmenį” [sananomukaisesti: ”muut henkilöt mukaan lukien”] ja englanniksi ”including **through** any other person”), ja sen asianmukaisesta täytäntöönpanosta. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin kuitenkin katsoo, että eri kieliversioiden vertaileva analysointi ei mahdollista elinkeinonharjoittajan käsitteen täsmällisen soveltamisalan määrittämistä.
- 12 Unionin oikeuden itsenäisen käsitteen systematiikkaan perustuvan ja teleologisen tulkinnan mukaisesti tavoite varmistaa kuluttajansuojan korkea taso (SEUT 169 artikla, perusoikeuskirjan 38 artikla ja direktiivin 2011/83 1 artikla) merkitsee sitä, että liiketoimessa mukana olevaa välittäjää voidaan myös pitää elinkeinonharjoittajana. Unionin tuomioistuin ei myöskään sulje tätä mahdollisuutta pois oikeuskäytännössään.
- 13 Tulkitessaan elinkeinonharjoittajan käsitettä kuluttajansuojan laajemmassa asiayhteydessä unionin tuomioistuin on katsonut, että elinkeinonharjoittajan käsitettä, sellaisena kuin se on määritelty sekä direktiivin 2005/29 2 artiklan b alakohdassa että direktiivin 2011/83 2 artiklan 2 alakohdassa, on tulkittava yhtenäisellä tavalla. Jotta luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä voidaan pitää direktiivin 2011/83 2 artiklan 2 alakohdassa tarkoitettuna elinkeinonharjoittajana, tämän on toimittava ”tarkoituksessa, joka liittyy hänen elinkeino-, liike-, käsiteollisuus- tai ammattitoimintaansa” tai ”tarkoituksessa, joka kuuluu hänen elinkeino- tai ammattitoimintaansa” taikka elinkeinonharjoittajan nimissä tai puolesta (tuomio 4.10.2018, Kamenova, C-105/17, EU:C:2018:808, 29 ja 36 kohta ja tuomio 3.10.2013, Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs, C-59/12, EU:C:2013:634, 36 ja 37 kohta).

- 14 Direktiivin 2005/29 2 artiklan b alakohtaan sisältyvän määritelmän perusteella voidaan olettaa, että omissa nimissään toimiva elinkeinonharjoittaja ja elinkeinonharjoittajan nimissä tai puolesta toimiva henkilö ovat vaihtoehtoisia toimijoita, jotka kuuluvat elinkeinonharjoittajan käsitteen soveltamisalaan. Mainitun unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön perusteella voitaisiin siten katsoa, että direktiivin 2011/83 henkilölliseen soveltamisalaan kuuluu sekä henkilö, joka toimii tarkoituksessa, joka kuuluu hänen elinkeino- tai ammattitoimintaansa, että elinkeinonharjoittajan nimissä tai puolesta toimiva henkilö.
- 15 Samanaikaisesti asiaa käsittelevä jaosto on epävarma siitä, onko elinkeinonharjoittajan käsitteen tulkinnan oltava kytköksissä valtuutettuna toimimisen avoimuuteen. Direktiivin 2011/83 6 artiklassa säädetään, että ennen kuin kuluttaja tulee sidotuksi etäsopimukseen, elinkeinonharjoittajan on toimitettava kuluttajalle selvällä ja ymmärrettävällä tavalla tietyt tiedot, kuten sen elinkeinonharjoittajan, jonka puolesta hän toimii, osoite ja henkilöllisyys sekä toimipaikan maantieteellinen osoite, johon kuluttaja voi osoittaa mahdolliset valitukset. Tästä herää seuraava perusteltu kysymys: onko elinkeinonharjoittajan käsitteen tulkinnan kannalta merkitystä sillä, onko elinkeinonharjoittajan nimissä tai puolesta toimiva henkilö toimittanut kuluttajalle nämä tiedot pääasiallisesta elinkeinonharjoittajasta? Toisin sanoen, voiko kuluttaja (ostaja) esittää kuluttajasopimukseen perustuvia vaatimuksia välittäjää vastaan vain, jos jälkimmäinen ei ole asianmukaisesti ilmoittanut toimivansa valtuutettuna ja on antanut kuluttajalle virheellisen käsityksen siitä, että välittäjä toimii kyseiset tavarat omistavana myyjänä (kuluttajasopimuksen sopimuspuolena)? (näin unionin tuomioistuin katsoi 9.11.2016 antamassaan tuomiossa Wathelet, C-149/15, EU:C:2016:840, 34 kohta).
- 16 Asiaa käsittelevä jaosto myös tiedustele, voitaisiinko asianosaisten välille syntynyt oikeussuhde luokitella kahtalaisen palvelun (lippujen jälleenmyynti ja tapahtuman järjestäminen) tarjoamiseksi, jolloin sekä lipunmyyjää että tapahtumajärjestäjää voidaan pitää elinkeinonharjoittajina, toisin sanoen kuluttajasopimuksen sopimuspuolina. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin katsoo, että tällaisessa tapauksessa ostajan, lipunmyyjän ja tapahtumajärjestäjän välisen oikeussuhteen on katsottava koostuvan kahdesta sopimuksesta: 1) palvelusopimuksesta, jonka lipun ostaja (kuluttaja) ja tapahtumajärjestäjä ovat tehneet valtuutetun (Tiketa) välityksellä ja jossa tapahtumajärjestäjä sitoutuu järjestämään tapahtuman lippuun painettujen ehtojen mukaisesti; ja 2) välittäjän (Tiketa) ja lipun ostajan välisestä sopimuksesta, jonka perusteella Tiketa myy lipun ostajalle ja sitoutuu toimittamaan direktiivin 2011/83 6 artiklassa luetellut olennaiset tiedot.

Tietojen toimittamista kuluttajalle koskevan elinkeinonharjoittajan velvollisuuden täyttäminen

- 17 Asiaa käsittelevä jaosto on myös epävarma siitä, miten direktiivissä 2011/83 elinkeinonharjoittajalle asetetun, tietojen kuluttajalle toimittamista koskevan

velvollisuuden täyttäminen vaikuttaa asianosaisten suhteen oikeudelliseen luokitteluun ja liittyykö tämän velvollisuuden asianmukainen täyttäminen kaikissa tapauksissa erottamattomasti siihen edellytykseen, että kuluttajalle toimitetaan vahvistus tehdystä sopimuksesta ja ennen sopimuksen tekemistä annettavat tiedot pysyvällä välineellä.

- 18 On oletettava, että tietojen toimittamista koskeva velvollisuus täytetään asianmukaisesti, jos 1) kuluttajalle toimitetaan kaikki direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan a–t alakohdassa luetellut tiedot ja 2) nämä tiedot toimitetaan selvällä ja ymmärrettävällä tavalla. Koska Tiketan verkkosivulla julkisesti saataville asetetut tapahtuman tiedot sisälsivät ainoastaan osan vaadituista tiedoista, herää kysymys, onko tehokkaan kuluttajansuojan takaamiseksi riittävää, jos ennen etäsopimuksen tekemistä elinkeinonharjoittaja toimittaa yksityiskohtaisia tietoja, myös tietoja palveluntarjoajasta ja lippujen hinnan palauttamisesta, ainoastaan palvelun tarjoamista koskevissa säännöissä.
- 19 Tästä tavasta toimittaa ennen sopimuksen tekemistä annettavat tiedot herää myös kysymys, onko se avoimuusvaatimuksen mukainen. Avoimuusvelvoite pitää sisällään kaksi keskeistä näkökohtaa. Selkeydellä tarkoitetaan niitä ulkoisia menetelmiä, joilla tieto toimitetaan kuluttajalle, ja siten tiedon ymmärrettävyyttä ja tunnistettavuutta siinä ympäristössä, jossa liiketoimi tapahtuu. Ymmärrettävyydellä puolestaan tarkoitetaan tiedon erityistä sisältöä, jolla kuluttajalle on voitava kertoa hänen valintojensa oikeudellisista seurauksista (ks. julkisasiamies Pitruzzellan ratkaisuehdotus 28.2.2019, Amazon EU, C-649/17, EU:C:2019:165, 107 kohta).
- 20 Tältä osin asiaa käsittelevän jaoston ratkaistavana on perusteltu kysymys siitä, onko lippujen hinnan palauttamiseen liittyvien tietojen antamista palvelun tarjoamista koskevissa säännöissä pidettävä asianmukaisena tapana varmistaa, että kuluttaja ymmärtää yksiselitteisesti, kuka on tehtävän sopimuksen sopimuspuoli ja ketä vastaan hän voi esittää vaatimuksia tai nostaa kanteen, jos sopimusta ei täytetä tyydyttävällä tavalla.
- 21 Lisäksi nyt käsiteltävässä asiassa ei ole osoitettu, että tällaiset tiedot olisi toimitettu pysyvällä välineellä, eikä tehdystä sopimuksesta toimitettu pysyvällä välineellä vahvistusta, joka sisältäisi kaikki direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdassa edellytettävät tiedot.
- 22 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan pysyvän välineen käsitteellä tarkoitetaan välinettä, jonka avulla maksupalvelunkäyttäjä voi tallentaa hänelle henkilökohtaisesti osoitettuja tietoja siten, että tiedot ovat helposti saatavilla myöhempää käyttöä varten tietojen käyttötarkoituksen kannalta asianmukaisen ajan, ja joka mahdollistaa tallennettujen tietojen tulostamisen muuttumattomina (tuomio 25.1.2017, BAWAG, C-375/15, EU:C:2017:38, 40 kohta).
- 23 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan pysyvällä välineellä on taattava se, että kuluttaja saa haltuunsa direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdassa

edellyttävät tiedot, jotta hän voi tarvittaessa vedota oikeuksiinsa. Näiden tietojen antaminen pelkästään yrittäjän verkkosivustolla ei täytä pysyvän välineen vaatimuksia (ks. tuomio 5.7.2012, Content Services, C-49/11, EU:C:2012:419, 42–44 kohta ja tuomio 9.11.2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, 35 kohta).

- 24 Asiaa käsittelevä jaosto pyrkii lisäksi selvittämään, voidaanko direktiivin 2011/83 6 artiklan 5 kohdan perusteella katsoa, että UAB Tikean verkkosivuilla julkaistut, palvelujen tarjoamista koskevat säännöt ovat olennainen osa etäsopimusta ja voidaanko näitä sääntöjä siten pitää oikeudenmukaisina vain, jos niiden sisältämät tiedot on toimitettu kuluttajalle pysyvällä välineellä.

TYÖASIAKIRJA